

Lukas Dekker:

hoogleraar maar vooral ook dokter

Hij is de elfde hoogleraar van het Catharina Ziekenhuis: op 11 oktober houdt cardioloog Lukas Dekker zijn oratie aan de faculteit Biomedische Technologie van de Technische Universiteit in Eindhoven. Maar het had ook zomaar gekund dat hij klassiek pianist was geworden.

TEKST ERWIN BLATTER | FOTO PANTELIS KATSIS

DE ARTS EN DE
HOUGLERAAR

h

ij blijft stil, vouwt zijn handen voor zijn mond en staart een tijdlang voor zich uit om na te denken over de vraag: in hoeverre moet een dokter sociaal bewogen zijn om zijn vak goed te kunnen uitoefenen? „Ja, het speelt een grote rol”, antwoordt hij uiteindelijk, „maar hij stelt ook dat er zoveel meer bij komt

kijken.” Het gaat Dekker (52) vooral om ‘het samenspel van patiëntenzorg en technologie’. „Die interactie, daar kom ik mijn bed voor uit”, zegt hij in de kantoortuin van de afdeling cardiologie in het Catharina Ziekenhuis. „Daarom ben ik hier.”

Dekker heeft in de loop der jaren een grote, internationale reputatie verworven op het gebied van hartritmestoornissen. Het is een ideaal vakgebied voor de geboren Bergenaar, want daarin komen patiëntenzorg en techniek ultiem samen. „Er is altijd heel veel techniek in cardiologie geweest. Meer nog dan in andere disciplines. Dat trok me aan. Ik heb een fascinatie voor vindingrijkheid. Ik vind het dan ook geweldig dat er nu heel veel interessante nieuwe dingen van Philips op ons afkomen.” Wat precies, dat kan en mag hij niet zeggen, maar met het Catharina Ziekenhuis en de TU/e heeft Philips in de Brain-

portregio in ieder geval twee uitstekende partijen om nieuwe medische technologie te bedenken en te testen. Zijn hoogleraarschap aan de TU/e moet daar aan bijdragen: hij belichaamt nu de brug tussen de medische wetenschap en techniek. Dekker: „Ik zie me vooral als die schakel. En af en toe zal ik een gastcollege geven.”

Om zijn hoogleraarschap goed te kunnen uitoefenen, heeft hij van zijn maatschap één dag in de week gekregen om

zich erop te kunnen richten. Dat hij in die hoedanigheid veel met jonge studenten zal werken, stemt hem monter.

„Nieuwsgierigheid vind ik heel belangrijk en die wordt nog verder aangewakkerd als je met studenten werkt die veel vragen stellen. Kijken, zoeken, dat prikkelt mij. Ik moet nog wel wennen aan het idee dat ik hoogleraar word. Maar ik wil die rol ook graag nemen, want het opent makkelijker deuren om verder te kunnen komen in medisch onderzoek.”

Ik heb een fascinatie voor vindingrijkheid

Dat Dekker dokter werd, was in zijn geval min of meer logisch. Al op twaalfjarige leeftijd vroeg hij zijn ouders om boeken over het menselijk lichaam. „Ik vond het menselijk lichaam toen al heel interessant. Het hart vond ik het mooiste orgaan. Dat gevoel kreeg ik al heel snel.”

De wens om meer over het menselijk lichaam te weten te komen, kwam uit hemzelf, want Dekker komt niet uit een artsenfamilie. Wel heeft zijn achtergrond vermoedelijk een rol gespeeld in het najagen van zijn droom en het beste uit zichzelf te halen. Hij komt uit een liberale, kunstzinnige familie. Zijn vader was beeldend kunstenaar, zijn broer een conservatoriumgitarist en zelf maakte Dekker ook op niveau muziek. Jarenlang studeerde hij klassiek piano.

Toch maakte hij op zijn zeventiende de keuze om dokter te worden. „Ik was een heel ambitieuze student, al heb ik genoeg cafés van binnen gezien.” Zijn muzikale achtergrond bleef bovendien een deel van zijn leven. „Er kwamen in die tijd altijd muzikanten over de vloer; ik woonde in hetzelfde studentenhuus als Trijntje en Tjeerd Oosterhuis. In de weekenden schnabbelde ik wat bij als achtergrondpianist in restaurants. Ook begeleidde ik wel mensen. Nu speel ik helaas veel minder dan vroeger.

Na zijn studie begon hij in het Academisch Medisch Centrum in Amsterdam als cardioloog, maar Dekker vond in 2008 zijn thuis in het Catharina Ziekenhuis. „Ik heb er geen milliseconde spijt van

gehad dat ik hier ben gaan werken. Voor een niet-academisch ziekenhuis wordt hier heel veel onderzoek gedaan en er worden heel veel behandelingen gedaan waardoor je erg goed kunt worden in je werk.”

Ondanks zijn enorme staat van dienst is Dekker niet van plan elders aan de slag te gaan, ook niet als een vooraanstaand ziekenhuis in een ver buitenland hem zou benaderen. „Ik krijg in het Catharina Ziekenhuis nooit het gevoel dat we tegen grenzen aanlopen. Er is de interactie met de TU/e en Philips en we hebben het Eindhoven MedTech Innovation Center. We proberen dat nu nog permanenter en professioneler te maken. Europa is sowieso the place to be voor wat betreft medische technologie.”

Nu hij het hoogleraarschap bekleedt, moet hij zijn tijd verdelen over het Catharina Ziekenhuis en de TU/e. Toch zal hij nooit zijn beroep als arts uit het oog verliezen, verzekert hij. „In de kern blijf ik een dokter. Ik heb voor dit vak gekozen omdat ik mensen beter wil maken. Dat geeft voldoening. Het is geweldig mooi als mensen in betere toestand bij je terugkomen. Als een jonge vrouw met ritmestoornissen tegen me zegt ‘ik kan weer dansen’ is dat geweldig. Daar haal ik energie uit.”